

Gezienus Boer (1924-1985)

Als hoofdoppasser was Gezienus Boer een belangrijke steunpilaar voor het Noorder Dierenpark. Zelf heb ik hem van jongs af aan meegemaakt. Toen hij in het park kwam werken was ik twee maanden. Als kind van een jaar of twaalf viel mij zijn rustige en bedachtzame aard op. Dat maakte hem ook geschikt om met dieren om te gaan. Gedurende de meer dan 37 jaar dat hij in het park werkte, was hij (door alle medewerkers eenvoudigweg 'Gezienus' genoemd) voor veel andere verzorgers het toonbeeld van kalmte en overzicht. Ook toen in de herfst van 1970 de nieuwe directie aantrad, bleek zijn ervaring met en kennis van dieren onmisbaar. Alle beslissingen die de dieren zelf betreffen werden in overleg met hem gedaan. Om de lezer een goed beeld van hem te geven, zal ik hem in onderstaande bijdrage zelf aan het woord laten. Ik citeer uit een aantal interviews en krantenberichten uit 1967, 1972, 1977 en 1985. Hij is dan respectievelijk 42, 47, 52 en 60 jaar.

1967

Het eerste interview uit 1967 is uit de tijd dat mijn vader, Willem S. J. Oosting, directeur was. Gezienus was toen 42 jaar.

Hoofdoppasser Boer was een prettige verteller. In zijn twintigjarige loopbaan bij het Noorder Dierenpark had hij tal van leuke voorvallen meegemaakt.

Gezienus Boer met zijn chimpansees. Links loopt Cherry, rechts Toto.

En hij bracht ze met een heerlijke pretentieloze humor die je slechts aantreft bij een man die met z'n beroep vergroeid is en ervoor leeft. Gelukkig voor de dieren dat hij en z'n zes collega's in het Noorder Dierenpark hun werk met zoveel enthousiasme deden. Daarom werd hem op 14 maart 1967 in het Paviljoen een intiem feestje aangeboden, waar zijn vrouw, kinderen, collega's en de directie aanwezig waren om samen met de jubilaris, de eerste in de 32-jarige historie van het park, nog eens over de afgelopen twee decennia na te kaarten.

Op 14 maart 1967 stond Gezienus Boer in het Noorder Dierenpark te Emmen in het middelpunt van de belangstelling. Op de kop af twintig jaar geleden stapte hij als oppasser-in-de-dop de enige dierentuin binnen die Noord-Nederland rijk is. In 1967 behoorde de 42-jarige in Emmen geboren en getogen boerenzoon tot de 'oudgedienden' in het unieke, particuliere bedrijf van Willem S.J. Oosting. Hij was nu hoofdoppasser geworden. Hoe lang? "Ik weet het niet precies," zegt hij. Mevrouw Oosting-Van der Wardt (de tweede echtgenote van meneer Oosting) vertelde: "Dat moet al vrij lang zijn, want hij wordt sinds jaar en dag 'dé generaal' genoemd. Dat zegt toch wel wat." Gezienus Boer lachte maar wat. Hij liet die 'generaal' maar voor wat-ie is. "Inderdaad, heb ik de supervisie over alles hier, maar ik heb nog altijd m'n eigen afdeling: de vogels, de apen, de Drentse heideschappen en de moeflons."

"Het nijlpaard Winston kwam hier eind maart 1947 in het dierenpark, nog geen twee weken nadat ik er kwam te werken. We zijn dus allebei al twintig jaar dienstbaar aan het Noorder Die-

renpark.” Wat Gezienus niet vertelde was dat hij de naam van het dier had bedacht, want toen het nijlpaard aankwam in zijn krat en er uitkwam, riep de toen jongste werknemer: Net Winston Churchill. Mijn ouders vonden dat zo treffend, dat ze besloten het nijlpaard ‘Winston’ te noemen. “Het nijlpaard en ik zijn nu zowat de enigen die al twintig jaar hier zijn. Hij voor dag en nacht en ik alleen overdag.”

In de *Emmer Courant* van 14 maart 1967 staat ook een stukje waarin hij vertelde over hoe het begon. “Mijn ouders hadden een kleine boerderij met schapen, een geit, een paar koeien, varkens, kippen, konijnen en ga zo maar door. Al van jongs af aan groeide ik op met allerlei dieren. De liefde was zowat aangeboren. Voordat ik in het park kwam, werkte ik in het veen. Toen begin 1947 de directeur meneer Oosting personeel vroeg, dacht ik: “Jongen dat is wat voor jou.” Wel, ik solliciteerde en werd aangenomen. Op vrijdag 14 maart 1947 begon ik als tuinwerker in het Noorder Dierenpark. Er was een strenge winter geweest en we hadden veel werk om al het ijs weg te krijgen. Hoewel ik in het begin nog niet met dieren werkte, wist ik al snel dat ik er zou aarden en dat mijn baan een blijvertje was. In de zomer begeleidde ik ook de ponywagen, vol met jong en uitgelaten publiek. Maar mijn grote interesse ging uit naar de dieren. Een half jaar heb ik tuinwerk gedaan, maar toen kwam de directeur mij vragen of ik zin had om oppasser te worden. Nou, daar had ik wel oren naar en zo ben ik direct bij de apen gekomen. Die vind ik geweldig. Soms dan denk je wel eens: ‘t zijn net mensen. Als je ziet hoe ze hun voedsel nuttigen en hoe ze tegen elkaar tekeer kunnen gaan.” Gezienus Boer vervolgde: “Niet lang erna kreeg ik ook het Vogelhuis en het Wildpark met z’n schapen en moeflons onder mijn hoede. Dat betekende: hokken schoonmaken en de dieren voeren, waarbij het eten zelf klaargemaakt moest worden. We hadden daar echt een dagtaak aan. Je moest zelf bieten malen, het hooi meenemen in jute zakken, de hokken uitmesten, rijst en gort koken.” Meneer Oosting, die er intussen bij was komen staan, vertelde: “Gezienus kent de karaktereigenschappen van de meeste dieren op z’n duimpje. Als de dierenarts komt voor een prik of zo, moet hij altijd assisteren.” En als er nou eens een panter of leeuw onderhanden genomen moet worden? “Daar hebben wij een kooi met een dubbel plafond voor, waarmee we het beest helemaal plat op de buik kunnen krijgen,” aldus Gezienus. Slechts één keer had hij een ongelukje gehad. “Toen moesten we Harimau de tijger van een klauwnagel, die in

z’n zool groeide, bevrijden. Hij verkocht me een tik en verwondde m’n duim.”

Zoals gezegd had dierenliefhebber Boer in de Emmer dierentuin de dagelijkse zorg voor de hele ‘verzameling’ vogels, de bewoners van het apen-huis en wat kleinvee in het Wildpark. Van alle dieren in het park ging zijn voorkeur uit naar de vogels. “Die vormen mijn grootste liefhebberij. Thuis heb ik een kanarie, maar ook kippen en konijnen.” Voorwaarde voor dit werk was volgens Gezienus beslist: liefde voor dieren. “Nee, ik ben geen lid van de dierenbescherming, maar ik erger mij ‘s zomers verschrikkelijk aan die mensen, die zo stiekemweg proberen de dieren te pesten. Dat doen beslist niet alleen kwajongens. Ook oudere mensen bezondigen zich daaraan. Onvoorstelbaar. Door die streken zijn er al verschillende dieren doodgegaan hier”. Gezienus vertelde, op verzoek van zijn directeur, liever niet hoe sommige dieren gedood zijn. “Er mochten eens lieden zijn die bij het lezen daarvan op de gedachte komen: dat zou ik ook wel eens kunnen proberen.”

De 42-jarige hoofdoppasser had alle naoorlogse uitbreidingen van het Emmer dierenpark tot stand zien komen. “Dat zijn er heel wat: een nieuw vogelhuis, een nachtdierenhuis, nou ja, een boerderij en nog veel meer.” Hij had in de eerste jaren na de bevrijding de duizenden bezoekers van het Noorder Dierenpark in drommen op de fiets zien komen. “Nu komen ze in auto’s of met bussen en levert de fietsenstalling geen problemen meer op.” Gezienus vindt het niet erg dat hij ‘s zomers door al die mensen op de vingers gekeken wordt. “Je went er aan,” zei hij. “Je moet natuurlijk ook een beetje voor dit werk voelen, anders hoef je er niet aan te beginnen.”

Gezienus was regelmatig betrokken bij de aankoop van dieren. “Daarvoor moesten we vaak naar Tilburg waar de meeste dierenhandelaren zaten. Op 20 mei 1966 had meneer Oosting vier leeuwen geruild voor een olifant, die zo’n tienduizend gulden kostte. Kom ik daar aan, zie ik in een hoek een klein kistje staan met het woord ‘Elefant’ erop. Dus vraag ik waar die olifant nou is. Nou, die zat dus in die kist. Allemachtig, wat een klein ding. Precies 1.04 meter hoog. We hebben hem meegenomen naar Emmen. Het was net of er een grote geit voor het olifantenhuis rondliep.” Eind september en begin oktober was het park een maand voordat de poorten dichtgingen één of twee dagen voor een kwartje te bezichtigen. Gezienus: “Tjongejonge, wat was het dan stamp- en

Gezienus Boer met de chimpansees Hanneke en Jannes.

stampvol. Op zich heel mooi, maar er werd ook veel vertrap. Zoveel dat meneer Oosting de kwartjesdagen maar heeft afgeschaft." Dat was in 1965. Gezienus kwam niet alleen overdag in het park. "Ook doe ik de avondronde, die meneer Oosting vroeger deed. 's Avonds, zo tegen een uur of tien, elf loop ik nog eens door de verblijven. Dan controleer ik of alles rustig is en of de verwarming het goed doet."

Alle kennis en ervaring met zijn dieren had Gezienus in de praktijk opgedaan. En dat de jubilerende hoofdoppasser er echt wel iets vanaf wist blijkt uit het feit dat hij dikwijls met de directeur van het park, 'meneer Oosting' ("Een reuze prettige man, die baas van ons."), meegaat om dieren te kopen. "Dat is reuze link werk," zegt hij, "want voor je het weet, zit je met een ziek beest opgescheept." Over het publiek dat in het seizoen een bezoek brengt aan de diergaarde is de heer Boer wel tevreden: De meeste mensen houden zich aan de regels en maken het de dieren niet al te lastig. Alleen die jeugd. Er zijn knaapjes bij van zo'n 14, 15 jaar, die het echt wel wat al te bont maken. Dan grijp je natuurlijk in, dat spreekt vanzelf, maar gelukkig komt dat niet al te vaak voor."

1972

Vijf jaar later in 1972 werd Gezienus Boer opnieuw geïnterviewd, namelijk door de journalist Hora Siertsema van de *Emmer Courant*. Gezienus was nu 47 jaar, woonde nog steeds met zijn gezin in Emmen (vader van twee dochters en een zoon) en was 25 jaar in dienst. Sinds 1 september 1970

was er een nieuwe directie: Jaap en Aleid Rensen(-Oosting). Het dierenpark was vanaf die tijd voor de helft van de gemeente.

Het park was sinds 1971 ook 's winters geopend. De Aziatische olifant Annabel had gezelschap gekregen van een tweede olifant, de Afrikaanse Susan uit een Duitse dierentuin. Nijlpaard Winston had Isabelle als partner gekregen, eveneens uit een Duitse dierentuin.

Gezienus Boer was nu hoofdoppasser over negen dierverzorgers. Hij wist veel zo niet alles, van de hem toevertrouwde dieren. "Mijn dieren hebben geen geheimen voor mij," zei hij. "En toch blijf ik opletten. Er zijn tenslotte roofdieren bij. Die kunnen gevaarlijk zijn. Ieder dier volgt zijn instinct. Ik heb overigens nog nooit een ongeluk gehad met een van de dieren. Daar is gelukkig erg weinig kans op." Gezienus Boer vond zijn beroep niet echt gevaarlijk. "Ik weet waar ik mij aan te houden heb. Meestal heb ik een bezem bij me waarmee ik zelfs als ik ooit in nood zou zitten erg goed uit de voeten kan."

In het keukentje van het dierenpark vertelde hij: "Nog bijna dagelijks raak ik gefascineerd door het gedrag, het spel en het kattenkwaad van de apen, vooral van de chimpansees. Ik heb gezien dat er één met een Engelse sleutel een grote moer probeerde los te draaien. De meeste van onze chimpansees drinken overigens netjes uit kopjes. Ik ben altijd al gek op chimpansees geweest en zij op mij!" Iedere morgen begon zijn verzorgerswerk in dit keukentje.

“’s Morgens is het eerste wat ik doe: naar de twee jonge chimpansees gaan die hun eerste voeding krijgen. Dat is echte babyvoeding, bestaande uit aangemaakte Nutricia 5 met Liga en banaan. Ze weten precies hoeveel ze krijgen en ook hoe. Want ook al is er geen publiek, dan nog drinken zij keurig uit een bekertje en eten zij hun Ligakoek netjes op. Bovendien krijgen zij nog rozenbottel (rijk aan vitamine C) en veel andere vitaminen. Omdat de beide aapjes nog maar rond een jaar oud zijn, moeten zij dit soort voeding wel hebben, in tegenstelling tot de meeste andere apen, die wat steviger voedsel krijgen. Maar voordat zij dat krijgen worden eerst hun hokken schoongemaakt. Daarvoor gebruiken wij een hogedrukspuit waarmee we de hokken natspuiten. Als het weer goed is, kunnen de apen naar buiten, zodat we zelf in de kooien kunnen, is dat niet het geval, dan volstaan we met spuiten. Ook de voederbakken worden dan in het water gezet. De bedoeling van het nat maken van de hokken is, dat al het vuil van de afgelopen nacht kan weken. Tegen de tijd dat het laatste hok nat gemaakt is, kunnen we het eerste schoon gaan maken. Pas als dat gebeurd is, krijgen zij hun eerste eten dat uit bananen, rijst, sinaasappels, sla, wortels en melk bestaat. Voor enkele soorten zit er ook wel vlees bij. Om elf uur krijgen de beide chimpansees weer een portie en om ongeveer vier uur alle apen nog eens. De doodskopaapjes, de penseelaapjes en de pinché-aapjes krijgen bovendien, omdat het zulke kleine beestjes zijn, ook nog babyvoeding. Op die manier moet ik alleen al vijftig apen verzorgen en daar heb je heus wel de hele dag voor nodig, zeker als je meetelt dat je bijvoorbeeld al het eten in de aparte keuken achter het apenhuis ook zelf moet klaar maken. Op het ogenblik zitten alle apen nog binnen, want het is nog te koud. Daarom moet ik bijvoorbeeld ook nog naar het Quarantaine-gebouw, waar alle dieren zitten die anders buiten verblijven. Het hele gebouw zit vol! Ben ik met de apen klaar, dan moeten ook de vogels nog aandacht hebben, maar die krijgen maar een keer per dag eten, dus dat is redelijk snel gebeurd.”

“Eerst had ik er ook nog het Wildpark bij met de moeflons, de Dibowski-herten uit Mantsjoerije, de Drentse hoornschapen en de edelherten, maar dat gedeelte is naderhand naar een ander overgegaan, omdat het werk te veel werd. In die tijd namelijk kwam het nachtdierenhuis erbij en dat vereiste natuurlijk ook weer een hoop werk. ‘t Is misschien leuk om te vertellen dat die dieren ook wel eens in het volle licht zitten, maar dat zien de bezoekers nooit. Zij lopen altijd in het schemerduister en dat

is ook logisch. Deze nachtdieren leven namelijk alleen in de schemering. Alleen dan komen zij tot leven. Zodra het in de vrije natuur dag wordt, zoeken zij beschutting en gaan slapen. Als wij dat nu hier ook zouden doen, zouden de bezoekers er niets aan hebben. Daarom is er een tijdsklok in het verblijf aangebracht die ervoor zorgt dat ‘s morgens om een uur of negen de schemering invalt. De dieren komen dan uit hun schuilplaatsen tevoorschijn en de bezoekers kunnen ze zien. ‘s Avonds om een uur of negen schakelt de klok het grote licht in, zodat de hele ruimte goed verlicht is en direct kruipen alle dieren naar hun slaappleatsen.”

Gezienus vertelde verder: “Tot voor kort deed ik nog de flamingo’s, de eenden, ganzen, zwanen en kraanvogels. Maar dat werd als hoofd over het groter aantal oppassers wat te veel en daarom is ook die route naar een andere oppasser gegaan. Wel heb ik zelf het Vogelhuis gehouden, dat naast het Apenhuis is gebouwd. Dat geeft nog werk genoeg, zodat ik de hele dag wel bezig ben.” Hij lachte tevreden. In het weekeind hielpen soms zijn dochter van vijftien en zoon van twaalf mee. Zelf had hij thuis een grote volière met meer dan dertig vogels. “Veel tijd voor andere dieren blijft er daarom niet over, hoewel ik als hoofdoppasser sinds een aantal jaren natuurlijk wel alle dieren ken. Met Winston bijvoorbeeld, dat geweldige drie ton zware nijlpaard ben ik goed bevriend. Winston is hier binnenkort ook een kwart eeuw en zal dan, als alles goed gaat, juist vader worden. Zijn vrouwtje Isabelle is drachtig. De geboorte van een nijlpaardje gebeurt onder water, zoals het ook onder water gezoogd wordt. Wel is het zaak een poosje tevoren Winston van Isabelle te scheiden, omdat er anders wel eens ongelukken kunnen gebeuren. Vermoedelijk zal dat in juni zijn. We wachten maar eens af, maar het zou wel leuk zijn. Winston is dan 28 jaar en Isabelle ongeveer 10.”

1977

Nog weer vijf jaar later, op 16 juli 1977, staat in het *Nieuwsblad van het Noorden* een interview. Journalist Tony van der Meulen bezocht in de zomer personen die ‘de vakantiemachine moesten laten draaien’.

In 1977 waren Gezienus Boer (52) en het nijlpaard Winston (‘naar Churchill, weet u wel’) 30 jaar in het Noorder Dierenpark. Het nijlpaard kwam een paar weken later per krat in Emmen. “Winston kan hier zo’n veertig worden,” berekent Gezienus. Van der Meulen: “En u hoopt hier de 65 te halen?” Zijn antwoord is: “Zit er wel in.” Van der Meulen schrijft: ‘Gezienus is intussen

hoofd over veertien diervverzorgers. De hoofdoppasser heeft er nooit spijt van gehad dat hij destijds het veen de rug toekeerde. Hij is één met het park geworden dat er in de vroege en schrale voorjaarszon sluimerend en vredig bij ligt. De heer Boer voelt zich het best als er veel publiek in het dierenpark is. Jammer vindt hij het, dat er toch altijd weer mensen zijn, die zich niet gewoon en plezierig gedragen in het park.

Gezienus: "Men mag nu eenmaal niet voeren, maar toch vind ik soms zelfs kroonkurken tussen het stro in de hokken." Dat is dan ook de enige klacht van de dierenkenner. Gezienus en zijn oppassers zorgen voor het voer, ze houden de dierenverblijven schoon en letten erop dat de dagjesmensen geen toffees aan de apen of plastic zakken vol brood aan de olifanten geven. "Dat voeren zit erin, altijd al. Vroeger mocht ook alles, ja. Maar het kan niet meer. Wij maken hier in de keuken precies het voer dat de dieren moeten hebben, en als ze dan de hele dag vol rotzooi en troep worden gestopt, hoeven ze ons voer niet meer."

Daarom staat de diertuin vol bordjes 'Niet voeren' wat altijd nog weer wat officiëler klinkt dan

Gezienus Boer voert Winston brood.

'Niet voeren.' Soms staat er: 'Dit dier eet alleen groenvoer,' en dat heeft de gemiddelde toerist goddank toch niet bij zich.

"Het is een zorg," zei hij. Van der Meulen: 'Een vriendelijk man die er veel aan gelegen is dat de bezoeker aan zijn trekken komt.' Gezienus: "Je mag de mensen met je werk nooit hinderen. Niet er voor gaan staan, want daar komen ze niet voor." Van der Meulen: 'Het is ideaal dierenparkweer. Lage bewolking waar elk moment een bui uit kan komen, zodat de diertuin met zijn vele afdakjes aantrekkelijker is dan hei of strand.'

Gezienus begon elke morgen om half acht. "Eerst wat deuren open maken, even rondkijken." Van der Meulen: 'Samen werpen we een blik op de stekelvarkens: niet het levendigste voorbeeld van wat de schepper zoal tot stand heeft gebracht. In de enorme Zuid-Amerikaanse doorloopvliegkooi, waar flamingo's een fraaie vlucht maken, zetten we rauw gemalen vlees en vis neer voor de ibissen en koereigers. Flamingo's krijgen weer iets anders, brokken waar alles inzit, maken ze speciaal voor diertuinen.

We komen langs het bejaarde nijlpaard Winston, die samen met zijn veel jongere vrouw geheel beneden de waterspiegel ligt. Winston is de rust zelve.

"Hij herkent me wel," zei Boer. "Het is net alsof hij mij onder water hoort lopen, als ik hier langs kom steekt hij altijd zijn kop boven water en kijkt me even aan. Met roofdieren heb je dat ook, die weten ook precies wanneer het 's middags half vier is, want dan worden ze gevoerd. De leeuwen liggen dan de kant van de ijsberen op te kijken, want dat is de richting waaruit de oppasser met het vlees komt. Vogels, die reageren ook op je. Maar vissen, daar heb je eigenlijk geen contact mee."

"Toe jongens, wat is d'r nou?" Van der Meulen: 'De gibbons, een soort mensapen uit Sumatra, kijken de hoofdoppasser vragend aan. Hij trekt de schuif van hun nachtverblijf open en ze rennen naar buiten.' Gezienus: "Dit doe ik altijd zelf."

Van der Meulen: 'Het kantoor van de hoofdoppasser biedt uitzicht op de keuken van de diertuin. Een vrouw snippert daar vers fruit in een roestvrijstalen bakje, de plateservice voor de apen.' "Je kunt hier heel best aap wezen," beaamt Boer. Van der Meulen: 'U hebt mooi werk.' "Ja," zegt de hoofdoppasser, "mag ik eerst even een plakje brood eten." Na de tweede snee: "Mooi werk ja, anders doe je het ook geen dertig jaar. Je moet natuurlijk niet de pest hebben aan dieren." Van

der Meulen: 'Zelf houdt hij ook vogels thuis aan de Warmeerweg: een serie parkieten plus twee papegaaien. Als ik de heer Boer herinner aan het bestaan van een vereniging die er voor ijvert het houden van dieren in gevangenschap te verbieden, kijkt hij me zeer verbaasd aan. Het streven spreekt hem weinig aan.

"Wat willen ze nou? De dieren hebben hier zoveel ruimte als wat, ze hebben centrale verwarming, wat willen ze nog meer. Vroeger, toen ik hier kwam, zaten veel dieren nog achter gaas of tralies. Maar het is allemaal veel opener geworden. D'r is veel veranderd, waar nu meneer Rensen woont (de directeur) zaten vroeger de waterbuffels en de jaks." Van der Meulen: 'De werkdag van de hoofddopasser eindigt om half zes met het binnenhalen van de mensapen, wat nooit problemen geeft. Daarna fietst hij 's avonds tegen tien uur vaak even door het park en daarna op bed.

Volgende week is het feest in het dierenpark. Dan viert men het feit dat Gezienus Boer een kwart eeuw tussen de beesten leeft, en ze uitstekend verzorgt, zoals mevrouw Rensen ons vertelt. Er is woensdag van drie tot vijf een receptie in het paviljoen, waarop veel vrienden van het park en van de dieren hem gaan feliciteren.'

1985

Maandag 27 mei 1985 stond in de *Emmer Courant*: 'Gezienus Boer, al 38 jaar werkzaam in de dieren-tuin.

Als hoofddopasser heeft Gezienus Boer, samen met de hoofddierenverzorgers Rieks Scheve en Harrie Hofstee een verantwoordelijke taak binnen het Noorder Dierenpark. De werkzaamheden bestaan vooral uit schoonmaken van verblijven en stallen en het voeren van honderden dieren. Gezienus: "De bezoekers beseffen doorgaans niet welke hoeveelheden de dieren tot zich nemen. Bijvoorbeeld dat de twaalf manenrobbers en vele pinguïns dagelijks 120 kilo vis naar binnen werken." In maart dit jaar was Gezienus Boer al 38 jaar werkzaam in het dierenpark. Hij zegt: "Zelfs m'n vakanties bracht ik in het dierenpark door." Het dierenpark is sinds de directie Rensen erg veranderd. Het park staat nu bekend als educatief en eigentijds. Gezienus heeft alle veranderingen van zeer dichtbij meegemaakt. Aan zijn adviezen werd en wordt door de directie heel veel waarde gehecht.'

Aanvankelijk was het de bedoeling om ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan op donderdag 30 mei (de openingsdatum park) het museum over het leven op aarde, het Biochron te openen. Aangezien het niet lukt het Biochron af te hebben,

wordt op die dag een onderdeel ervan, de Vlierdertuin geopend. Groot is de verrassing voor de hoofddierenverzorger, als hij tijdens de jubileumbijeenkomst van het gouden Noorder Dierenpark de gouden eremedaille van Oranje-Nassau krijgt opgespeld door burgemeester Hans Ouwerkerk. Deze noemt hem 'een noeste werker van het eerste uur, die al 38 jaar zijn werk als oppasser verricht en dag en nacht voor zijn dieren klaar staat.' Een daverend applaus onderstreept de woorden van de burgemeester in de Grote Kerk te Emmen.

Verantwoording foto's

De foto's komen uit de privé-collecties van Gezienus Boer en Rieks Scheve.

Ons leven met de dieren van het Noorder Dierenpark

Dit voorjaar verschijnt het boek Ons leven met de dieren van het Noorder Dierenpark over de periode 1965-2015. In het boek staan Rieks Scheve en zijn vrouw Tiny en andere dierenverzorgers centraal.

Vrijdag 31 mei 1985 staat in de *Emmer Courant* een klein artikel met foto en kop "Goud voor Gezienus". Burgemeester Hans Ouwerkerk speldt Gezienus Boer de Ridderorde van Oranje-Nassau op.

Gezienus Boer overleed op 30 september 1985.